

Lize, met een domp gevoel van schuld onder haar heimelijken triomf om wat zij, buiten hem om, had beslist en verkregen, ketste zijn schuwe toenadering niet langer af; over Jopie's wintermanteltje en de noodzakelijkheid van een nieuwen vulhaard liepen hun eerste, aarzelend opgezette gesprekken; en toen hij uit Amsterdam den catalogus van een nieuw systeem zuinigbrandende haarden meebracht, en opgewekt over haar stoel boog om aan te wijzen en te overleggen, voelde ze voor het eerst blijdschap om de kloeke daad van den vorigen dag, blijdschap omdat nu niet langer een ander hem boeien en van haar wegtrekken kon, en zij van nu af het oude, tevreden leven van hun-drieën weer terug ging winnen.

Doch den volgenden middag, toen hij om drie uur z'n racket haalde en een half uur later reeds terug kwam, strak, zwijgend, met een diepen rimpel boven zijn oogen en in zijn bewegingen een ruwheid, die z'n innerlijke onrust verried, schoot de oude martelende vrees weer op, zag ze ang tig het oogenblik tegemoet waarop hij mevrouw Royen's plan zou vernemen, durfde ze zich niet verdiepen in wat hij dan doen, dan zeggen, tóónen zou.

De zon was achter de huizen aan den overkant schuilgegaan; ondanks den helderen hemel en het hooge licht, dat door de bovenruitjes viel, begon het in de serre te schemeren. Lize had het lichtje onder den trekpoteel aangestoken om de thee voor Herbert warm te houden; hij was laat, hoewel hij gezegd had vroeg thuis te zullen zijn; met den Zaterdag, overlegde het vrouwtje onrustig, zou er toch zeker geen extra-werk zijn op 't kantoor.

Jopie was moe en slaperig na 't inspannend handwerken op haar schoot gekropen, en samen met het kind wiegde ze zachtjes heen en weer, een liedje neuriënd van de vogels en de sterretjes, terwijl in de huizenrij aan den overkant venster na venster oplichtte en in de serre het duister àl dichter viel.

Daar knarste zijn sleutel in het voordeur-

slot; in de vestibule klonk het rinkelgeluid van zijn fiets, die hij in den standdaard heesch . . . doch hij kwam niet, zooals gewoonlijk, de huiskamer binnen, ze hoorde hem met langzame stappen de trap op klimmen en boven dreunde de zware slag van een deur.

Toen viel er weer stilte in het huis . . . naar het Lize scheen een zware, onheilspellende stilte.

Na een poos wachten tilde ze het kind, dat halfingedommeld op haar schoot zat, op den grond, en toen ze opstond om licht te maken in de huiskamer voelde ze een loome zwaarte in haar knieën; haar hart bonsde toen ze de deur opende en als schuldig de trap op, naar boven sloop.

Op zijn kamer, voor 't bureau in den erker, met een schamplicht van den dooden dag op zijn gebogen gezicht, zat hij roerloos in zijn stoel geleund, de armen gekruist, de rug, als in pijn, gekromd.

Hij scheen haar niet te hooren, keek niet op toen ze de deur weer sloot. Aarzelend liep ze tot zijn stoel, lei haar hand op zijn mouw: „Her . . . waarom zit je hier zoo?” en toen hij niet antwoordde: „Toe Her . . . waarom kom je niet beneden?”

Nu keek hij op, ze schrok van zijn oogen, zijn radeloze oogen als van een gepijnigd beest.

„Nee, ik kom niet,” zei hij bot; „laat me asjeblijft . . . ik heb te werken.”

Hij greep een boek uit den stapel voor hem . . . sloeg het open . . . deed of hij las . . .

Besluiteloos stond ze, haar hand, weggeschud van zijn mouw, viel slap langs haar zijde.

Doch het drong haar om te weten wat hij achter zijn vreemde houding verborg, alles was beter dan deze zwijgende vijandigheid. „Wat is er toch?” vroeg ze schuw.

Met een ruk keerde hij zich naar haar toe, keek haar vol aan; ze kromp onder zijn harden dreigenden blik.

„Huichel niet” barstte hij uit . . . „je wéét wat er is . . . je hebt je zin . . . Achter m'n